

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/19844> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Huang, Fei

Title: Landscape practices and representations in eighteenth-century Dongchuan, Southwest China

Issue Date: 2012-09-18

Samenvatting

Zuidwest-China, dat gelegen is in het randgebied van het vroegere Centrale Keizerrijk, is een regio met bergen en diepe rivierdalen en een klimaat dat wisselt per plaats. Veel gebieden in Zuidwest-China werden vroeger bewoond door inheemse gemeenschappen. Zowel de complexe natuurlijke omstandigheden van het gebied als de ontoegankelijke houding van de oorspronkelijke bewoners zorgden ervoor dat het gebied gedurende vele eeuwen moeilijk te bereiken was voor het centrale gezag. In de achttiende eeuw overwon het Qing keizerrijk de lokale machten en vestigde haar directe gezag in het grootste deel van Zuidwest-China.

Mijn onderzoek richt zich op het landschap van Zuidwest-China en meer specifiek op de vraag hoe verschillende groeperingen – zowel binnen het keizerlijk bestuur als binnen de lokale gemeenschap – gedurende de achttiende eeuw het landschap interpreteerden en herinneringen, constructies en verbeeldingen van het landschap creëerden.

In dit proefschrift worden de lokale ruimte en het landschap van Dongchuan en andere streken in het noordoosten van Yunnan gepresenteerd als een case study. Tot de achttiende eeuw was Dongchuan een relatief onafhankelijk gebied. De overwinningen van de centrale staat waren altijd van korte duur. Gedurende de achttiende eeuw had het Qing rijk dringend koper nodig voor bronzen betaalmiddelen en raakte daarom geïnteresseerd in Dongchuan, dat rijke kopermijnen herbergde. Nadat het Qing rijk met militaire macht de inheemse regimes had verslagen, werden de lokale leiders vervangen door Han en Manchu ambtenaren, die op hun beurt de verafgelegen plaats omvormden tot een nieuw landschap.

Rond diezelfde tijd begon de winning van koper in Dongchuan, dat vervolgens naar Beijing werd vervoerd. Tegelijk met de opkomst van de koperwinning veranderde de lokale maatschappij door een reeks bouwprojecten, zoals nieuwe land- en vaarwegen, de aanleg van een nieuwe stad omringd met een stenen muur, en de bouw van allerlei officiële en religieuze gebouwen binnen die ommuurde stad. Ondertussen trokken Han Chinezen uit andere delen van China, aangetrokken door de opbloeiende mijnindustrie, in steeds grotere getale naar Dongchuan. Tienduizenden mensen waren werkzaam in de mijnbouw, de smederij, het vervoer en de aanlevering van noodzakelijke levensvoorzieningen, zoals rijst, zout en olie, maar ook op het gebied van cultuur en ontspanning. Dankzij de nieuwe wegen en gebouwen, de ommuurde stad en met name de nieuwe immigranten, kreeg Dongchuan in het midden van de achttiende eeuw het aanzien van een wereldstad. Voor het eerst was deze kleine afgelegen streek van groot belang voor de hoofdstad Beijing en de nationale economie.

De meeste gebieden, ruimtes en landschappen waar inheemse groepen ooit hadden geleefd, verdwenen in deze periode. De nieuwe bouwprojecten, zoals de transportroutes over land en water, de ommuurde stad, de opslagplaatsen, scholen, tempels en heiligdommen transformeerden het landschap met als doel het overbrengen van de orthodoxe ideologie en het opleggen van een keizerlijke orde, door zich in de lokale samenleving te presenteren op een ideologisch correcte manier. Als gevolg van het bureaucratische besluit om een administratief centrum op te zetten, werden deze bouwwerkzaamheden de belangrijkste manier van contact tussen de lokale samenleving en het keizerlijk bestuur.

Ondertussen werden de landschappen van Dongchuan veelvuldig beschreven in geschriften van ambtenaren en geleerden uit die tijd, waaronder de standaard geschiedenissen, lokale geschiedenissen en memoranda aan het hof. Een reeks van mooiste plekken rondom de nieuwe ommuurde stad werd geselecteerd en vormde met gedetailleerde en subtiele beschrijvingen het voornaamste thema van de lokale literatuur. Ongeacht de daadwerkelijke situatie van deze zogenaamde schilderachtige plaatsen, werden hun beschrijvingen niet alleen gebruikt als een passend literair genre om lokale plekken te waarderen, maar ook om het grensgebied te herdefiniëren om zo een nieuw sociaal en ruimtelijk bewustzijn te creëren met als doel de constructie van een beschaafde Han Chinese wereld. Bovendien droegen de persoonlijke interesses van lokale geleerden niet alleen bij aan de totstandkoming van de reeks mooiste lokale plekken, maar dienden zij ook politieke, militaire en commerciële belangen.

Als grensgebied, bewoond door de inheemse bevolking en door nieuwkomers, bood Dongchuan daarnaast in zijn niet-officiële bouwwerken ook ruimte voor mensen uit verschillende streken, met uiteenlopende beroepen en met verschillende sociaal-economische posities om elkaar te ontmoeten, met elkaar te verkeren en met elkaar in conflict te geraken. De landschappen kwamen niet alleen tot stand door de bouwers, maar ook door diegenen die er dagelijks in verkeerden en door de herinneringen aan voorbije dagen die zij met zich mee droegen. Zeer diverse bevolkingsgroepen leefden naast elkaar in de plaatselijke gemeenschap en brachten veelvormige interpretaties tot stand van hun landschap en de ruimte om zich heen, in plaats van simpelweg de officiële praktijk en beeldvorming te aanvaarden.